

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164589120/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

vilde sige, så vilde hun blive forundret og spørge, hvor han vidste det fra, og hvordan skulde han forklare hende det? Nå, men det var altsammen ligegyldigt, han vilde sætte sig og vente dær, hvor de havde aftalt. Men var det noget at gå og gruble over, når man skal møde en pige, man har i sinde at fri til? Det vil sige, frieri var overflødig, da han på forhånd vidste, hvad hun vilde svare, men heldigvis skulde det vigtigste afsnit af denne aften være helt nyt, det havde han da at glæde sig til, han skulde følge Karen hjem tidligt om morgenen, mens solen stod op. Tænk at han en gang havde nægtet sig sådan en lykke som det er for en ung karl at gå med sin unge kæreste gennem skoven, når solen sender sit første røde lys ind mellem de grå bøgestammer.

Han smilede ved tanken: Du blir sgu ganske poetisk, Henrik, men det er der også grund til.

Han hørte rumlen af en vogn: det var sognefogdens Niels, der havde været i købstaden med korn.

Godaften, Henrik, råbte Niels, — nå du skal nok til skovbal, — — og så fulgte hele den samtale, som Henrik godt huskede, så snart den begyndte. Det sidste han selv sae, var: Hijs din vaskerkone. — Det var jo noget vrøvl at sige, men det rendte med i farten, fordi det hørte til, han kunde lige så godt ha sagt noget andet, og det vilde han se at gøre for fremtiden. De havde nok grint af det bægge to, men den slags ka' sgu ikke blive ved med at være morsomt. Nej, han var en fornuftig mand og vilde ikke vrøvle som en ung — — — men han var jo netop ung; ja men derfor kan man godt være et fornuftigt menneske, og deri lå netop forskellen på før og nu.

I det samme så han en rund løs sten, der lå lidt til ven-